

ZEKERİYA EFİLOĞLU

ANNEMİ
BEKLERKEN

Zekeriya EFİLOĞLU

28 Mart 1972 tarihinde Ordu'nun Akkuş ilçesinde doğdu. İlkokulu Ünye Anafartalar İlkokulu'nda, ortaokul ve liseyi yatılı olarak Samsun Lâdik Akpınar Öğretmen Lisesi'nde tamamladı. 1993'te Süleyman Demirel Üniversitesi Burdur Eğitim Fakültesi'nden mezun oldu ve aynı yıl Şanlıurfa'nın Halfeti ilçesindeki Hilalli İlköğretim Okulu'nda öğretmenliğe başladı.

Eğitimcilik kariyerine Şanlıurfa'nın Birecik ilçesindeki Yunus Emre İlkokulu ve 100. Yıl İlkokulu'nda devam etti. Daha sonra Gaziantep'te Şehit Karayılan İlköğretim Okulu'nda öğretmenlik, Fatih Sultan Mehmet İlköğretim Okulu ile Gaziantep Öğretmenevi ve ASO'da müdürlük görevlerinde bulundu. Ahmet Yesevi Üniversitesi'nde Eğitim Yönetimi ve Denetimi alanında yüksek lisans yapan Efiloğlu, son olarak Gaziantep Şahinbey ilçesi Gülşen Batar Anadolu Lisesi'nde okul müdürü ve ardından Gaziantep Büyükşehir Belediyesi Gençlik Hizmetleri Daire Başkanı olarak görev yaptı.

Televizyon ve radyo programcılığı da yapan Efiloğlu, Bahar TV'de "Dönemeç", Kanal 5'te ise "Ahde Vefa" ve "Yansımalar" adlı programları hazırlayıp sundu. Bir yıl boyunca radyo programı da yaptı. Türkiye Yazarlar Birliği Gaziantep Şubesi'nin kurucu başkanlığını ve bir eğitim sendikasının 8 yıl süreyle şube başkanlığını yürüttü.

Gaziantep Öğretmenevi ve ASO Müdürü olarak görev yaptığı dönemde düzenlediği üç yarışmayı kitaplaştırdı. Ayrıca, www.edebiyatevi.com sitesinin "Antoloji 1, 2 ve 3" kitaplarını yayımladı.

Efiloğlu, çocuk kitapları, gençlik kitapları, aile ve motivasyon kitapları, roman ve şiir alanlarında toplam 31 eser kaleme almıştır.

Evli ve üç çocuk babasıdır.

Zekeriya Efiloğlu Kitaplığı

Roman

- Aşkın Peşinde (Hayat Yayınları-2016)
- Kalbime Yazdım Seni (Hayat Yayınları-2017)
- İkimiz İçin (Hayat Yayınları-2017)
- Mandalina Çekirdeği (Hayat Yayınları-2018)
- Annemi Beklerken (Hayat Yayınları-2018)
- Yalnız Değilim Tek Başımayım (Hayat Yayınları-2022)
- Kadın Ağlarsa (Hayat Yayınları-2023)
- Yapay Zekâ Geri Sayım 2045 (Gençlik Romanı, Hayat Yayınları-2024)

Deneme

- Sana Yazdım (Beka Yayınları-2005)
- İçimizdeki Hayat, Deneme (Ark Yayınları-2008)
- Bana Aşkımızı Anlat (Hayat Yayınları-2015)
- Olduğum Gibi Sev Beni (Hayat Yayınları-2016)

Manevi ve Kişisel Gelişim

- Eğitim Her Kapıyı Açar (Beka Yayınları-2007)
- Kendine Bir İyilik Yap (Hayat Yayınları-2019)
- Sen Çok Özelsin (Hayat Yayınları-2020)
- İyi Düşün Mutlu Yaşa (Hayat Yayınları-2022)
- Sadece Allah'tan İste (Hayat Yayınları-2024)

Şiir

- Dipnot Düştüm Sadece (Beka Yayınları-2008)
- Sustunuz (Beka Yayınları-2009)
- Aşk(l)a Yürüme (Beka Yayınları-2010)
- Yosun Gözlüm (Ark Yayınları-2013)
- Can Tanem (Hayat Yayınları-2016)

Gençlik

- Çantamda Ne Var? (Genç Hayat-2024)
- Geçidin Ucundaki Kedi (Genç Hayat-2024)
- Uzaylı Niro (Genç Hayat-2024)
- Gizemli Madalyon (Genç Hayat-2025)
- Oyun Kurtarma Operasyonu (Genç Hayat-2025)
- Akıl Oyunları (Genç Hayat-2025)

Öykü

- Eşim İsterse Olur (Hayat Yayınları-2018)
- Yüreğim Toroslarda Kaldı (Ark Yayınları-2013)

*Kâinattaki bütün ışıklar sönsen bile;
içimizdeki umut ışığını hiç söndürme Allah'ım.*

Yağmurlu bir günde, daha dört günlükken bir ekmek fabrikasının bahçesine terk edilen masum bir çocuğun gerçek yaşam hikâyesi.

Vatan Caddesi'ndeki emniyet binasına kaç kere gittiğini artık o bile hatırlamıyordu. Asayiş Büro Amirliğinde çalışan polisler onu yakından tanıyordu. Büro Amiri Celalettin Bey, bu durumu iyice kanıksamıştı ve onun talebini yerine getirebilmek için daha hassas davranıyordu. Leyla, ailesini özellikle annesini arıyor onu bulabilmek için her yolu deniyordu.

Ulusal birçok TV kanalına çıkmış fakat bir türlü ailesine ulaşamamıştı. Tartışma içeren programların davetlerini kendisini ve ailesini yargırlar ihtimali ile reddetmişti. Kimliğinde babası ve annesi olarak yazan kişiler gerçek anne babası değildi fakat o, kimliğindeki ismin gerçek babası olabileceğine ihtimal veriyordu.

Birkaç kişi, “Mezarı açtırıp DNA testi yaptırmalısın.” dese de şimdilik bu seçeneği en sona bırakmıştı.

O gün, yine her zamanki neşesiyle Celalettin Bey'in odasının önündeki görevli polis memurunun yanına gitti. Bir süre bekledikten sonra, kabul edilince içeri girdi.

Mavi gözleri gökyüzünü kısıktırarak kadar güzeldi, ışıltılı parlıyordu. “Merhaba amirim.” diye sevinçle makam masasına yürüdü, Celalettin Bey'in elini sıktı.

“Gel bakalım başımızın tatlı belası. Bugün nasılsın?”

“Çok teşekkür ederim amirim, iyiyim. Siz nasılsınız?” dedikten sonra Celalettin Bey'in eliyle işaret ettiği yere oturdu.

“Ben de iyiyim Leyla.” dedikten sonra imalı bir ses tonuyla, “Var mı annenden bir haber?” dedi.

Gözlerinden bir hüzün bulutu geldi geçti. Geçmişin sisli sayfalarını aralayıp annesini bulmak için neler yaptığını düşündü. Hemen toparlandı. Yüzüne taktığı mutluluk maskesi ile gülümsedi. “Yok; ama onu bulacağıma eminim. Ölü ya da diri...” dedi.

En son söylediği cümle içinde derin girdaplar oluşturdu.

“Ağzından yel alsın. İnşallah diri bulacağız Leyla, ben de buna yürekten inanıyorum. Bir sürü işimiz var; fakat senin bu olayınla bizzat ilgilendiğimi bilmelisin.”

“Sağ olun amirim, inanın hakkınızı ödeyemem. Bu kadar basit bir mesele yüzünden sizin bile çok başınızı ağrıttım. Sanki ne kusurunuz varsa?” dedikten sonra omuzları çöktü ve mahzun bir hâl aldı.

“Yok canım, biz görevimizi yapıyoruz. Her santimetrekaresi şehit kanlarıyla sulanmış bu aziz ülke ve burada yaşayan herkes bizim sorumluluğumuzda. Kimsenin tırnağına zarar gelsin istemeyiz. Kimin bir derdi varsa hemen oraya yetişiriz. Bu kutsal bayrak için en güzeli ni yapmaya ve ona layık olmaya çalışıyoruz. Senin ufak dediğin dert belki de kocaman bir şeydir bilemeyiz. Altından ne çıkar, hangi sonuçları doğurur hep beraber göreceğiz.”

“Biliyorum ama görevden daha fazlasını yaptınız inanın.” dedikten sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi oturduğu koltukta sevinçle dikleşti. “Yoksa, yoksa bir haber

aldınız da onun için mi çağırdınız beni?” dedikten sonra kalbi güm güm atmaya başladı. Sağ elini göğüs kafesinin üzerine bastırıp artan heyecanını gidermeye çalıştı. Hızla ayağa fırladı.

“Yok yok kızım, hele otur yerine, sakın ol, hemen panik yapma. Şu an önemli bir iz üzerindeyiz. Dua edelim hayırlı bir haber olsun inşallah.” dedi sinsi bir bakış fırlatarak; fakat Leyla, bu bakışı fark edemedi.

Yavaş yavaş yerine otururken, “Bir anlık bulunmuş olma heyecanı bile beni o kadar mutlu etti ki gerçek olsa neler hissederdim acaba? Hani, Mevlâna Şems-i Tebrizi’nin gidişinden sonra çok mutsuz olmuş, onun sohbetlerini özlemiş, hatta yaşayıp yaşamadığı bile bilmiyormuş ya işte Mevlâna her yere haber salmış, dostu Şemsi bulabilmek için tıpkı benim annemi aradığım gibi. Her yerden haberler gelmiş Şems hakkında. Bir gün bir grup adam gelip Şemsi gördüklerini söylemişler. Mevlâna hiç düşünmeden sırtındaki kıyafetini hediye olarak haber getiren adamlara vermiş. Habercilere ikramlarda bulunmuş. Onların ayrılışından sonra Mevlana’nın yanındakiler, ‘Efendim, haber getirdiğini söyleyen kişiler dolandırıcıdır. Valahi yalan söylediler. Onlar Şems-i Tebrizi’yi ne görmüş ne de duymuşlardır. Kıyafetinizi neden verdiniz?’ deyince Mevlâna şöyle cevap vermiş. ‘Yalanına çulumu verdim, gerçeğine canımı veririm.’ İşte bir anlık annemin bulunabilme ihtimalinin haberine bile canımı veririm amirim.”

“Eminim onu bulmamız çok iyi olur. Neyse çay mı kahve mi içersin?”

Leyla, bu teklif karşısında şaşırılmıştı; çünkü daha önceki görüşmelerinde çok kısa bir şekilde derdini anlatır ondan sonra giderdi. Böyle bir sorun için koskoca amirin yanına çıkmak bile çok büyük bir olaydı. Onun sevecenliği ve cana yakınlığı Celalettin Bey'in de hoşuna gitmiş olacak ki ona kendi kızı gibi yardım etmek istiyordu.

Hele ilk görüşmeleri hayli enteresan olmuştu. Bir kış günü, emniyet binasına yine annesi ile ilgili bilgi almak için gelirken, üzerindeki kaba saba mont ve sol ayağındaki nasırdan dolayı yalpalayarak yürüyüşü yüzünden intihar bombacısı zannetmişler, önce iyice bir arayıp daha sonra doğruca makam odasına çıkarmışlar, hafifçe hırpalamışlar tabii... Celalettin Bey, onu bir süre süzmüş, sonra azarlamış; fakat hikâyesini azıcık dinleyince onun bu saf hâllerini de dikkate alarak yardım etmek istemişti.

“Amirim kusura bakmayın fazla zamanınızı almaya yım.”

Celalettin Bey, sesine babacan bir ton vererek, “Yok canım, bugünümü sana ayırdım. Senin şu hikâyeni baştan sona dinlemek istiyorum. O ilk karşılaştığımızda ayaküstü bir şeyler anlatmıştın; fakat çoğu aklımda kalmadı.” dedi.

“Geçekten mi? Yoksa şu bahsettiğiniz iz için mi?” diye şaşkınlığını gizleyemedi Leyla.

“Evet; yoksa hikâyeni bana anlatmak istemiyor musun?”

“Etağfurullah ne demek, elbette anlatırım; fakat ne bileyim, bir anda şaşırdım sizden bu cümleleri duyunca.”

“Hani anlattıklarının içinden yaptığımız araştırma için belki bir ipucu yakalarız diye düşünüyorum.”

“Öyle mi? Doğru söylüyorsunuz; ama nasıl sıralarım ki hepsini? Ben zaman zaman daldan dala atlıyor, konuştuğumun öncesini ve sonrasını unutuyorum. Annem için bir faydası olacaksa seve seve anlatırım.” dedikten sonra geçmişe gitti. Birden başını iki elinin arasına aldı. Gözlerini alabildiğine kıstı. Yüz hatları gerildi. İnleme gibi bir ses duyuldu.

Celalettin Bey, “Leyla, iyi misin? Ne oldu? Doktor çağırayım mı?” dedi.

“Yok amirim, teşekkür ederim. Geçmişe gittim birden. Aslında hiç oradan gelemedim. Canımı çok yaktılar.” dedikten sonra derin derin birkaç nefes alarak kontrolsüz bir şekilde atmaya başlayan kalbini baskı altına aldı.

“Ohooo, hepimizin başına neler geliyor bir bilsen.” diye Leyla’yı rahatlatmak istedi Celalettin Bey. “Bak sana önemli bir hayat dersi vereyim. İyi dinle. Bazen o kadar hayal kırıklıkları yaşarsınız ki incinmedik hiçbir yerimiz kalmaz. Kaybettiklerimizi ararız; fakat atı alan Üsküdar’ı çoktan geçmiştir. Kırık bir tekne misali beyhude bir çırpınıştır bizimkisi. ‘Kimseye kırgın değilim.’ deriz; ancak içimizdeki fay hatlarının harekete geçmesini engelleyemeyiz. Unutmak ve affetmek isteriz; fakat bunu her yaptığımızda kahrolası bir vefasızlık karşımızda dağ gibi durur ve vazgeçmeye yelteniriz. Şiirlerimiz hüznün kokar, mısralarımızdan isyan akar; ancak bunun bize bir

faydası olmadığını kafamıza dank edince anlarız. Toparlanmalıyız ve özümüze bakmalıyız Leyla; çünkü hayat yaşlandığın kadar değil, yaşadığın kadardır. Anladın mı? Ha!.. Şairlik yaparken az daha unuttuyordum; bu arada ne içeceğini söylemedin?”

Leyla, Celalettin Bey tarafından ilk kez enteresan bir şekilde ağırlanıyordu. Ciddi anlamda şaşkıındı. “Çay alayım amirim.” dedi, sesine çocukça bir masumluk katarak, “Çayı çok severim. Mümkünse büyük bardakta olsun.” dedikten sonra hadsizlik yaptığını düşündüğü için yüzü kızardı.

Celalettin Bey, masanın üzerinde duran zile bastı ve kapı açılınca biri büyük diğeri küçük iki çay söyledi. “Anlat bakalım şu senin hikâyesi. Belli başlı olayları elbette biliyoruz; fakat ben hepsini duymak ve önemli ayrıntıları bizzat not almak istiyorum.” dedikten sonra çekmecedен ajandasını çıkardı. Aynı çekmecedен çıkardığı kalemi özenle ajandanın üzerine yerleştirdi. Dirseklerini masanın üzerine koydu, ellerini birleştirdi, şefkat dolu gözlerle Leyla’ya baktı.

Celalettin Bey’de bugün bir gariplik vardı; fakat Leyla, bu duruma hiçbir anlam veremedi.

Az sonra makam odasının kapısı çaldı ve odaya çaylar geldi. İçine bol miktarda şeker attı, karıştırdı ve bir yudum aldı. Hayli eskiye doğru uzanan, yüreğini yangın yerine çeviren uzun bir yolculuğa çıktı. Uzun bir yolculuktu; ama kopuk kopuktu ve yalnızdı...

“İnsan hayatı nereden başlar, aslında onu bilmiyorum ya da nereden başlamalı bunun da hakkında hiçbir fikrim yok. Yani ben, doğduğum zaman değil insanlar tarafından kazıkları yemeye başladığım zaman hayatı anladım. Elbette içimi dökmek bir nebze de olsa yaralarımı hafifletecektir; fakat hepsi o kadar.

İşlerine gelmediğinde herkese bir kulp takan, tam ihtiyacımız olduğu zamanda yarı yolda bırakan, yerli yersiz her işimize burnunu sokan, haklı haksız zeytinyağı gibi suyun üzerine çıkan, en ufak bir sıkıntıda tüm iletişim köprüsünü yıkan asalakları hayatınızdan temizleyemedikten sonra birçok şey boşmuş aslında.

İçime attıklarımı içimden atamadan mutluluğu yakalayamayacağımı anladım. Belki de en çok bu yüzden konuşmalıyım; ama korkuyorum, üzülüyorum ve her gece derin acılar çekiyorum. Boğazıma kadar gelen isyan sözcüklerini haykırmak, yüreğimde biriken acıları dökerek rahatlamak istiyorum; fakat beceremiyorum. Düşünüyorum da kim ister ki benim yaşadığım gibi bir hayatı tek başına arşınlamayı? Kim katlanabilir ki bu kadar büyük ıssızlığa? Kim dayanabilir ki beyhude dönen bir zemberek gibi ruhunun derin boşluklarında her gün aynı senaryo ile dolaşmaya? Yalnızlık elbisesi giymiş bir yürek hiçbir ayazda üşümez amirim, hiç kimse de onu yokluğu ile imtihan edemez...

Bilmiyorum biliyor musunuz? Küçük bir evde yaşıyorum. Bir artı bir dedikleri cinsten bir daire.” dedikten sonra soluklandı. Çaydan bir yudum daha aldı. Bu se-

ferki iini yakmış olacak ki yüzünde bir ekşilik oldu. Hemen bir başka konuya atladı.

“Cengiz’i sevdiğimi dşndk bir nebze olsun mutlu oluyor, rahatlıyordum.”

Celalettin Bey’de şaşırdı. “Cengiz mi?”

“Evet amirim Cengiz.”

“Cengiz kim?”

“İlk fırtınalı aşkım işte.”

“Ha!.. İyi de oradan niye başladın?”

“Ne bileyim ilk aklıma o geldi. Demek ki beynimin odacıklarında hl gizli bir yerde duruyor ki sinir ularım ilk bu fotoğraf karesini getirdi.” dedikten sonra elini ağzına götürüp gülmeye başladı.

“Hadi bakalım Cengiz’den başlayalım o zaman.”

“Tamam amirim. Aslında o da diğerleri gibi olmayacak bir aşkın ateşiydi.”

“Daha başkaları da var yani?” Celalettin Bey’in şaşkınlığı iyice artmıştı.

Leyla, yüzünün kızdığını hissetti. “Amirim beni kınayacaksanız hiç anlatmayayım. İnanın en çok bundan korkuyorum. İstemeden yaptığım şeyleri şimdi düşündüğümde ben de izahını bulamıyorum. Sevgisiz yeşeren bir iek gibi yönümü ne tarafa döneceğimi bilemeden öğrendim hayatı. Ya hoyrat bir el çekti kopardı ya da zalim bir ayak ezdi geçti.”

“Elbette seni kınamak için değil tanımak için çağırdım Leyla.”